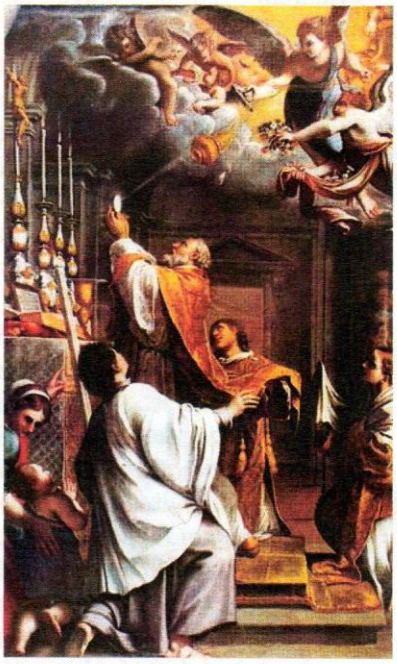
ANGELUS 26.
Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín
Vydává P. Jan FRANTA pro vnitřní potřebu farností
24. června 2012 – NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE

Posvěcování obětí mše svaté

Jedním z největších hříchů křesťanů dnešní doby je nevážnost k nejsvětější oběti mše svaté. Většina lidí nezná pravé ceny mše svaté a nezná přirozeně také nesmírný její význam pro osobní posvěcování duší. Mluvím-li o mystických stavech, o mystické modlitbě, nesmíme zapomenouti na svaté prožívání nejsvětější oběti. Je ze všeho nejdůležitější. Žádná modlitba, žádný úkon, žádné spojování s Bohem ve vnitřní sebranosti, žádné skutky káznící smysly nedovedou samy o sobě tolik dáti, jako spojení s obětí, ve které Ježíš podal sebe nejdokonaleji Bohu, ve které nás právě s Bohem také nejdokonaleji sám spojil.

Stále vám, moji drazí čtenáři, připomínám, že **duchovní život znamená co nejdůvěrnější spojování s Bohem**. Mystika pak je spojení s vnitřním životem samého Boha s jeho nejintimnější plností.

...

Mše svatá má nesmírný význam pro celý náboženský duchovní život. Je středem celého duchovního života, je nejsilnější živinou duchovního života. **Mše svatá je totiž především a hlavně oběť. Jest to zpřítomnění oběti na Kalvarii.** Jest to svátostné zpřítomnění oné oběti, kterou Ježíš nabídl již při svém vtělení, kterou uskutečňoval každým svým krokem Mesiáše a vyvrcholil na kříži. Oběť jest totiž podání něčeho Bohu na znamení uznání jeho svrchovanosti. Tak je třeba obojího v každé oběti. I vnitřního oddání se Bohu i vnějšího vyjádření této oddanosti. Svatý Tomáš výslovně praví, že vnější oběť je znamením a projevem vnitřní oběti. Jest totiž oběť úkonem bohopocty, ctnosti nábožnosti. Proto musí to býti výrazem nitra, rozumu a vůle oddaných Bohu. Ale, protože jde o lidi s tělem, kteří ke všemu duchovnímu přicházejí skrze vnější, kteří i nejduchovnější skutečnosti potřebují si nějak vnějším způsobem vyjádřiti, je nutné vyjádřiti také nějak navenek tuto vnitřní poddanost Bohu.

Adam nechtěl obětovati v ráji, proto podal Kristus sebe v oběť naprostou, oběť smrtelnou. Adam nechtěl obětovat nic, co sloužilo k životu, proto podává Ježíš v oběť sama sebe. Adam nechtěl uznati Boha za pána a chtěl vynésti nad

Boha sebe, proto se obětuje Ježíš, jehož osoba byla osobou věčného Slova. Adam odmítl Bohu svou poslušnost, proto byl Ježíš poslušný až k smrti.

Kristus se obětoval jednou. To by mu bývalo mohlo stačiti. Ale Ježíšova láska šla dále. Chtěl, abychom měli stále před očima tuto jeho oběť, abychom se s ní mohli spojovati a abychom ji mohli stále a dále nebesům podávat, protože: co bychom podali v oběť po Ježíši, tím méně co bychom podali bez Ježíše? Kristus neodvolal svou oběť. Jeho oběť trvá na věky. Na věky trvá totiž jeho oběť vnitřní, kterou se nabídl nebeskému Otci. A jako trvá na věky jeho člověčenství, třebaže nesmrtelné, trvá jeho oběť také viditelným způsobem. I ona musí být viditelně vyjádřena. A když trvá neviditelná vnitřní oběť, musí trvati i její viditelné vyjádření. To je právě ono zpřítomňování svátostné. Svátostná znamení uskutečňují, co znamenají. Tak uskutečňuje svátostné oddělení těla od krve mysticky ono vyvrcholení a viditelné vyjádření vnitřní oběti Ježíšovy.

Tak stojí před námi viditelně Kristova oběť, jako stojí před tváří Otcovou. Církev přioděla tuto oběť oněch několika slov celou krásou obřadů a slov posvěcených krví mučedníků a láskou vyznavačů, žízní panen.

...

Kristus na kříži vyvrcholil onu oběť, kterou začal podávati již prvým okamžikem svého vtělení. Již tehdy, kdy se stal člověkem, již tehdy obětoval sebe, již tehdy uznal Otce za nejvyššího Pána, za svrchovaného, který si zasluhuje, aby pro jeho slávu všechno bylo vykonáno a všechno bylo obětováno. Každý jeho pak krok zde na zemi byl obětí, byl vyjádřením oddané, vroucí, synovské lásky jeho k Otci. Každý jeho krok ukazoval: On je hodný, aby proň bylo všechno vykonáno a všechno podstoupeno. Tak byl celý jeho život křížovou cestou. Zvolna, ale jistě směřoval celý jeho život neomylně na Golgotu. Protože byl Ježíš Bohočlověkem, jako bylo všechno u něho nesmírné, nesmírná byla i jeho oběť. Nemohl se zastaviti, pokud nedal Otci vše. Jeho láska byla ukojena, až když vydechl v hrozných mukách na kříži. Teprve tehdy volá: Je dokonáno! Teprve tehdy je consummatum, je naplněna míra. Teprve tím také jsme byli vykoupeni, až nesmírná láska dala všechno, i život lidský bohočlověka.

Ježíš je tajemná hlava nás, svého mystického Těla. Jaká hanba pro úd být údem zkřiveným, nedorostlým! Jaká hanba pro úd těla Kristova být údem nezdravým. Každý křesťan měl by si býti vědom své povinnosti růsti stále až k věku plnosti dospělosti Kristovy. On musí být naším hlavním vzorem. Pryč se všemi pobožnostmi, které odvádějí pozornost od této ústřední postavy, od tohoto jediného přirozeného, to jest nadpřirozeného středu duchovního života. Kristus je náš život a nic jiného a nikdo jiný. Vše ostatní nás smí a má jenom k němu vésti, ale pak on musí býti naší plností, naším životem, naším hlavním, ústředním, jak jsem řekl, vzorem.

Když tedy Ježíš, hlava naše, stal se obětí, byl obětí celou svou bytostí, i my se musíme podobně státi obětí dokonalou. Obětí naprostou, obětí vším, co jsme a co máme. Celý náš život musí se státi jedinou bohopoctou tím, že se stane jedinou obětí. Onou vnitřní obětí i vnějším vyjádřením této naprosté oddanosti Bohu. Tomu nás nejprve učí mše svatá. Uvědomme si, když jsme přítomni mši svaté, že

se tu svátostně podává v oběť ten, jenž byl svatý a dokonalý, jaké oběti byl schopen, a prosme vroucně o hlavní dar při mši svaté, aby nás Ježíš tak spojil se sebou, že i nás učiní jedinou obětí. Prosme vroucně Ježíše, ať i nás naučí tak sebe podávat, jako on podal sebe Otci. Aby nás naučil podávat sebe stále úplněji, stále vědoměji a stále radostněji. Proto podejme sebe při mši svaté, když kněz podává při obětování obětní dary, podejme sebe v oběť Bohu, podejme, ale celou duší, celou opravdovostí všechno, co Bůh bude od nás ten den žádat, vše dobré i zlé, co nás potká, všechny své práce, starosti, pokušení, zápasy. To vše podejme duchovně a vnitřně již při mši svaté. A pak přes den, když nám Bůh sešle onu příležitost oběti, jako dal Abrahamovi, vyjádřeme navenek svou vnitřní oddanost a poddanost Bohu nejvyššímu.

...

Proto nehledej, proto se neztrácej v různých modlitbičkách a pobožnostech. Zde máš bohopoctu nejdokonalejší. Spoj se s ní, spoj se s ní celou svou bytostí. Podávej oběť Kristovu svému Bohu, jemu, nejvyššímu Pánu přísluší klanění a klanění hodné jeho. Ty pak nemůžeš podati jiného dokonalého klanění, než je klanění a bohopocta, kterou podal Ježíš. Pro jeho božskou osobu mělo jeho kněžství a jeho kněžský úkon oběti nesmírnou cenu. A tak nemůžeš podati Bohu nic mimo Krista, nic bez Krista.

...

Nezapomeň nikdy, že smysl snahy o dokonalost je oslavit Boha, plniti jeho vůli. Ježíšova oběť, zpřítomňovaná ve mši svaté, jest nejlepším oslavením Božím, nejdokonalejším naplněním jeho svaté vůle. Jestliže považuješ svatost za službu a lásku, nemůžeš míti nade mši svatou. Je-li ti svatost ovšem jen osobním opojením osobní dokonalosti a osobního vychutnávání jakési přítomnosti něčeho mimořádného, neoceníš ovšem mši svatou. **Svatým budeš tehdy, až řekneš Pánu celou svou bytostí, všemi svými silami i všemi svými tužbami: Tvůj jsem, ó Pane, celý a naprosto.** Pokud toto neřekneš celým přesvědčením a veškerou opravdovostí, marné jest všechno tvé sebeujišťování o prožívání nějaké tajuplné skutečnosti v sobě. Mše svatá pak jest uskutečňováním lásky Ježíšovy, která dala Otci prostě všechno. Proto jen dobré prožívání oběti Kristovy mše svaté dá ti podobnou sílu, aby i tvůj život mohl se státi podobným jediným úkonem opravdové, stále opravdovější a úplnější lásky k Bohu. A až budeš míti tuto lásku, která všechno dává, i Bůh se ti otevře, a také se ti celý dá.

Oběť Kristova zasloužila nám tuto svou lásku, lásku opravdovou a horoucí. Proto je třeba spojovati se při mši svaté s touto silou, abychom i my dovedli učiniti něco podobného za svého života. Nikde jinde není tato síla. Nemyl se, nikde nenačerpáš tuto svatost, která všechno se sebe svléká, která se sebe dokonale vzdává, aby Bůh byl oslaven. A pokud to nemáš, nejsi čistého srdce. A jen čistého srdce Boha viděti budou. V té míře, v jaké se co oběť živenou obětí Kristovou všeho vzdáš, jen v té míře porozumíš hlasu Božímu, ucítíš Boha v sobě, budeš ho vnímati, budeš ho prožívat.

Dr. Silvestr Maria Braito O.P.

Celý článek na: www.vendee.cz, ***doporučuji si pročíst celý web***

POŘAD BOHOSLUŽEB na 24. 6. – 1. 7. 2012:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 24. 6.	NAROZENÍ SVATÉHO JANA KŘTITELE slavnost	Hustopeče	8:00	Za Marii a Jana Jakešovy, P. Jaroslava Novosada a r
		Špičky	9:30	Za Marii Šindlerovou, mža, ž a + r a DO
		Bělotín	11:00	Za rod Antonína a Boženu Jemelíkovy, r Zaoralovu a Staviařovu
Pondělí 25. 6.		Špičky	18:00	Za Antonína Řeháka a ž r
				Za + Marii Židkovou, mža, sour a DO
Úterý 26. 6.		Špičky	5:30	*Mše svatá v tradičním ritu*
Středa 27. 6.		Černotín	17:00	Za školní děti a mládež
Čtvrtek 28. 6.	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka	Bělotín	18:00	Za Jarmilu Proklovou, rod a + r
Pátek 29. 6.	SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ slavnost	Hustopeče	18:00	Za Pavla Jambora, ž a + r a DO
Sobota 30. 6.	Výročí posvěcení katedrály sv. Václava, svátek	Špičky	18:00	Za Františka Prokla, mžku a syna
Neděle 1. 7.	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za farníky
		Černotín	9:30	Mše svatá
		Bělotín	11:00	Za Bedřicha a Emilii Kývalovy

Připravuje se děkanátní kalendář na další rok. Máte-li pěkné fotografie do něj (mohou být i na šířku), pošlete je, prosím, na adresu: farahustopece@gmail.com.

V pátek bude v Hustopečích na faře v 19:00 hodin setkání biřmovanců. Přijďte i na mši svatou, protože je zasvěcený svátek.

Telefon na faru: 581 626 040